

καὶ κιάμων. 90 Ἀριστοτέλης δὲ Φησι, καὶ μήτρας καὶ τρίγυρας ἐπίστε. 90 αὐτὸν δὲ ἀρκεῖσθαι, μέλιτι μόνῳ (Φασί τινες) ἢ κηρίῳ, ἢ ἀρτῷ. 91 εἰ-
 νου δὲ μεθ' ἡμέραν μὴ γένεσθαι. 92 ὄψιν τε τὰ
 πολλὰ λαχάνους ἐφθοῖς καὶ ὀμοῖς, τοῖς δὲ θα-
 λαττίσι, σπανίσι. 93 στολὴ δὲ αὐτῶ λευκῆ,
 καθαρά, καὶ 94 στρώματα λευκὰ ἐξ ἐρίων. τὰ
 γὰρ λιὰ οὕτω εἰς ἐκείνους ἀφίκοι τὸς τόπους.
 95 οὐδὲ πώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαχαρῶν, οὔτε ἀ-
 10 Φροδισιῶζων, οὔτε μυθουθείας. * ἀπέχετο κατα-

καὶ συσπιρμένον, καὶ συσσηρμένον ἢ τῆ γῆ, κατ'
 ἄλλαν γίνεσθαι καὶ ἄλλοις συνίστα ζῶνι τε ἡμῶν γένε-
 σθαι, καὶ φυτῶ ἀκαθάρτων. τότε δὲ ἀπὸ τῆς αἰ-
 τῆς σπυρίδος, ἀδύρτου συστῆται, καὶ κομῆσι βλα-
 στέται. τῶσαι τε φασὶ ἐπιγί τεκνοῦναι, ἢ γὰρ τῆς
 διατρώγων κώμοι, καὶ τοῖς ἄλλοις λέγουσι ἢ ἄλλοι τῆς
 τοῦ βελῆς καταθῆσι τῆς ἄλλης, εἰτ' ἀποστῶσι ἐπι-
 κληθὲν μὲν οὐ πολὺ, ἔπειτα ἀν' ἀνοδῶν ἀδύρτου φέου.
 ἢ δὲ καὶ ἀνοδῶν ἐν τῇ βλαστῆσι τοῦ κώμου, λα-
 βῶν τῆς πυκνότητος τοῦ ἀδύρου βραχύ, ἰδίῃ ἀγγύη
 κίρμασι καὶ ἐπίθεσι ἰδίῃς ἢ γὰρ καταρῆσι, καὶ πα-
 ραφύλλῃσι κηρίσι μετὰ τὸ καταρῆσι, εἴτα μετὰ
 ταῦτα ἄρκεσι λαβῶν, καὶ ἀφίλοι τὸ πῶμα, ἢ γὰρ ἀπὸ
 τοῦ κώμου, ἢ πᾶσι κεφάλῃ συνιστάται, ἢ γὰρ ἀπὸ
 αἰθῆρας. Quae tamen fabulosa Lucianus quoque, in eod-
 em dialogo agnoscit, his verbis. Αγα. τίνας ἴσκει μὴ
 οὐτίς τοὺς κώμοι; Πο. οἷα ἄλλ' ἰσκι ἴσκει, καὶ θαυ-
 μαστῆ αὐτῶν ἢ φύσει, πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γὰρ ἴσκει
 καὶ ἢ ἀποστῆσι κώμοι ἐπὶ χλωρῶν ἴσκει, ὅφρα τῶν
 οὐ ἀδύρτου μέρων ἐπιγί τῆς φύσεως. Ἐφθῆσα δὲ
 ἢ ἰσκι ἴσκει ἐν τῷ σπυρίδι τῆς μεστρωμένης, αἶμα
 πᾶσι. Attamen Gellius in libro iv. cap. 11. Aristoxe-
 no auctore in libro, quem de Pythagora scripsit, nul-
 lo serpius Pythagoram legitur uisum fuisse tradit,
 quam fabis, allatis in medium ipsius Aristoxeni ver-
 bis; cibus erroris causam explicat eodem cap. quod
 nos lectorem reuocamus. Aldob.
 89 Ἀριστοτέλης δὲ Φησι, καὶ μήτρας καὶ τρίγυρας.
 Plutarchus lib. I. De Homero, Ἀριστοτέλης μῆτρας
 καὶ κηρίσι, καὶ ἀκαθάρτων, καὶ τούτων ἄλλων ἀπι-
 χεσθαι Φησι τοῖς Πυθαγορείσι· χρεῖσθαι δὲ τοῖς ἄλλοις.
 Apud A. Gellium. ff. Casaub.
 Aristoteles a natura quoque, & a nullo interdum
 au.] Qua de re est apud Plutarchum, eujus uerba ab
 A. Gellio citantur eodem cap. hæc. Ἀριστοτέλης δὲ
 μήτρας, καὶ κηρίσι, καὶ ἀκαθάρτων, καὶ τούτων ἄλ-
 λων ἀπιχέσθαι Φησι τοῖς Πυθαγορείσι, χρεῖσθαι δὲ τοῖς
 ἄλλοις. Apud Malchum quoque his uerbis. Ἐργῆ δὲ
 ἀπιχέσθαι τῶν καθάρτων, ὁφθαλμοῖς, καὶ ὀδόντων,
 καὶ αἰθῆρας. αἰθῆρα autem intelligit etiam muliebria.
 Cujus etiam adjungit interpretationem, paulo post
 ita scribens, γίνεσθαι δὲ τοῖς ἄλλοις, καὶ αἰθῆρας. αἰθῆ-
 ρα γὰρ τῆς τούτων ἰσκιῆς οὐ γίνεσθαι ζῶν. Aldob.
 90 Ἀριστοτέλης μάλιστα μόνῳ] Athenæus lib. II. Kai

Addit Aristoteles, et uisus a nullo. Solo
 melle, sine fano, ac pane contentum uixisse
 quidam autumant. Vnumque interdum non
 gustare solent. Obscurum illi erat ut pluri-
 mum, cruda tunc elixa olera: marinis raro
 utebatur. Stola illi candida semper, ac mu-
 da, stragula item candida et lana. Lineo-
 rum quippe usus necdum ad illa loca
 penetraverat. Nunquam uero deprehensus
 est satiuari, vel Venetici rebus, seu obri-
 tati oratam dare. * Irrisione abstinere et 10

τῶν Πυθαγορείων δὲ τροφῆ ἢ ἄλλοις μετὰ κηρίσι, ὡς
 Φησι Ἀριστοτέλης τοῖς προσηγορευμένοις αὐτῶ καὶ ἐπ' ἀ-
 ριστῶν, λίγων αὐτοῖς διατίθεται. Eit & alibi apud Athe-
 narum, τῆς τοῦ Πυθαγορείου διαίτης mentio: cum
 uide. ff. Casaub.
 Quisdam cum solo melle, aut fano, aut pane con-
 tentum fuisse tradunt.] Quod confirmat etiam Mal-
 chus ita scribens. τῶν δὲ διαίτης τὸ μὲν αἰσῶν ἢ κη-
 ρίῳ, ἢ μίλι, sed & Athenæus, Aristoxeno auctore,
 idem testificatur his uerbis. καὶ τῶν Πυθαγορείων δὲ
 τροφῆ ἢ ἄλλοις μετὰ κηρίσι, ὡς Φησι Ἀριστοτέλης.
 Aldob.
 91 Primum interdum non gustasse.] Athenæus libro
 iv. uerulicos quosdam Alexidis in Tarentinis, de
 Pythagoricis citat, ex quibus apparet eos, magistram
 secutos uinum non bibisse:
 Οἱ Πυθαγορείωνες γὰρ, ὡς ἀκούομεν,
 οὐκ ἔβαν ἰσκιῶν, οὐκ ἄλλ', οὐδ' ἐν ἱερῶν ζῶν
 Οὐδὲ τ' ἐν τούτων μόνῳ.
 Et paulo post alium citat uerulicorum
 ἄρκεσι καθαροῖς εἰς ἐκαστῆρ, ποτῆσι
 Τόκους, &c.
 Idem.
 92 Oleratum elixa, tum cruda obsouasse.] Quod
 totidem uerbis apud Malchum scriptum legitur. δι-
 πνον δ', inquit, ἄρκεσι ἐν κίρμασι, ἢ μετὰ, καὶ λα-
 χάνων ἰσκιῶν καὶ αἰμα. Idem.
 93 Στολὴ δ' αὐτῶ λευκῆ, &c.] Alianus, Πυθαγο-
 ρεῖς ὁ Σάμιος λινοῖς ἐπίθετα ὄφθαλμοῖς, καὶ ἰσκιῶν ἐπιθα-
 νων χρωσῶν, καὶ ἀκαθάρτων. ff. Casaub.
 94 Στρώματα λευκὰ ἐξ ἐρίων τὰ γὰρ λιὰ ἀπὸ τῆς
 ἐκείνου ἀφίκοι τῶν τόπων.] Cur addit illa de veste li-
 nea? puto obiter reprehendi a Laërtio eos, qui scriben-
 tes Pythagoram veste uinum linea. Nam ita quosdam
 credidisse, docet nos Apuleius, qui in Apologia pro
 se ipso prima se scribit, quippe lana (scrupulis) cor-
 poris excrementum, peccati delicta, iam nuda Orthesi
 & Pythagora scitis, profanus uesitus est.] Idem.
 95 Peregrinatem, aut uenente rebus indolentem,
 aut obrium nemo unquam cognouit.] Solebat enim a-
 pud veteres deliciarum nomine peregrinatio re-
 ferri, nisi disciplina causa susciperetur, quod & ipse
 fecit Pythagoras. Addit Malchus, neque ridentem,
 neque plorantem unquam uisum esse. Aldob.

facetia

facetie et jocis, adisque uariationibus.
 Intra nunquam uel seruum uel liberum ce-
 debat. Monitis instruo, vocabat ciconiarum
 insularum pastore. Divinatione ea sola utebatur
 que fit per uaticinia et auguria, minimam
 uero ea que fit per ignem, thure tantum
 excepto. Sacrificiis utebatur inanitis:
 sunt qui dicant folis gallis gallinae, et
 hædis etiam lacteolis, quos teneros di-
 cunt: agnis autem minimè. Ceterum A-
 ristoxenus cuncta illum animata in cibum
 permisisse ait, uove aratore, et ariete ex-
 ceptis. * Dogmatum ab ea que in Del-
 phis est Themistoclea accepisse refert i-
 dem auctor. Hieronymus uero descendisse
 ad inferos, atque Heiiodi quidem animam,
 columnæ arce uinculis adstrictam, strid-
 dentemq; uisidisse; Homeri autem, ex
 arbore pendente, serpentemq; illam
 circumdantes, propter ea que de diis fin-
 xerat. Eos item cruciari qui suis uoxibus
 congressi nolent: ejuque rei gratia a
 Crotoniatis honoratum. Aristippas autem
 Cyrenensis in libro De physiologis, ait il-
 lum Pythagoram idcirco appellatum, quod

γέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, ὅσον σωματι-
 των καὶ διηρημάτων φορτικῶν. ἐργίζεσθαι τε
 οὔτε οὐκίτην ἐκλάζεν, οὔτε ἐλευθερον. 96 ἐκάλει
 δὲ τὸ νοουθετεῖν, πελαργῶν. 97 μαντικῆ τε ἐργῆ-
 το τῆ δια τῶν κληδόνων τε καὶ οἰωνῶν. 98 ἥκιστα
 δὲ δια τῶν ἱερῶν, 99 ἔξω τῆς δια λιθβανου-
 θυσίας τε ἐρχτο ἀψύχους. 100 οἱ δὲ Φασιν ἐπὶ
 ἀλικτοροῖς μόνον καὶ ἐρίφοις καὶ γαλαθνοῖς,
 101 τοῖς λεγομένοις ἀπαλαίσις, ἥκιστα δὲ ἀρρα-
 σιν. ὁ γὰρ 102 μὴν Ἀριστοτέλης, πάντα μὲν τὰ ἀλ-
 λα συγχαρεῖν αὐτὸν ἰσθῆσιν ἐμψυχα, μόνον δὲ
 αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοῶς καὶ κροῦ. * ὁ δ'
 αὐτὸς Φησι (ὡς προείρηται) 103 καὶ τὰ δόγμα-
 τα λαβεῖν αὐτὸν παρὰ τῆς ἐν Δελφοῖς Θεμιστο-
 κλείας. Φησι δὲ Ἰερώνυμος κατελθόντα αὐτὸν εἰς
 ἄδου, τὴν μὲν ἱσκιῶν ψυχῆν ἰδεῖν πρὸς κίον
 χαλκῶν δεδεμένην καὶ τρίψουσαν τὴν δὲ ὀμῆρον,
 κρημαμένην ἀπὸ δένδρου, καὶ ἔφεις περὶ αὐτῆν,
 104 ἀν' ὧν εἶπε περὶ θεῶν. καλαζόμενος δὲ καὶ
 τοῖς μὴ βέλοντας συνεῖναι τοῖς αὐτῶν γυναῖκι.
 καὶ δὴ καὶ δια τοῦτο τιμηθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν Κρό-
 τῶν. Φησι δὲ Ἀριστοτέλης ὁ Κυρναῖος ἐν τῷ Περὶ
 Φυσιολογιῶν, Πυθαγόραν αὐτὸν ἐνομασθῆναι,
 96 Monere ciconizare uocabat.] Non potuit è Gra-
 co aliter in Latinum uerbi, quam adubino nouo uerbo,
 quod ita à ciconia deductum esset, ut πελαργῶν ἀπὸ
 τοῦ πελαργῶ. Aldob.
 97 Uelut in divinatione.] Et ea quidem omnis ge-
 neris, ut conueniens est Plutarcho libro v. De placus
 philot. cap. 1. cui etiam jam uide ab initio magnum
 ipse tribuit auctoritatem, ut scribit M. Cicero primo
 libro de diuinit. Idem.
 98 Quam minimam uera ab his, qua adolebant.]
 Sic Plutarchus eodem cap. in quo de diuinatione
 loquitur. Πυθαγόρας εἰς μόνον τὸ νοῦν εἰς ἱερῶν.
 Idem.
 99 Peregrinatem a thure.] Quod confirmat Malchus
 auctore Diogene in libro De his & que supra Thulem
 ferit, incredulibus, his uerbis. καὶ τῆ δια λιθβα-
 νου μαντικῆ πρώτῃ ἰσθῆσται. Idem.
 100 Οἱ δὲ Φασιν ἐπὶ ἀλικτοροῖς μόνον καὶ ἐρίφοις καὶ
 γαλαθνοῖς.] Gellius, Percolis quoque tenuissimis &
 hædis tenuissimis uisidisse, idem Aristoxenus refert.
 ff. Casaub.
 101 Quam gallos tantum, & hædas lactentes.] De
 gallis Malchus quoque affirmat: pro hædis tamen lac-
 tentibus. porcos eos, qui mollissimi sunt, adscri-
 bit his uerbis. ὄντων τῆ βουῖς ἀπικρῶς ἢ, ἀλφίτων τῆ
 καὶ πεπῶν, καὶ λιθβανοῦ, καὶ μέρβη τῶν βουῖς ἔξω
 DIOGENIS LAERTII.

fff

26 δε της μονάδος, ἀρίστην δυάδα, ὡς ἀν ὄλην τῆ μονάδι αἰτία ὄντι ὑποστῆναι ἕκ δε της μονάδος καὶ της ἀρίστης δυάδος, τοὺς ἀριθμούς. 111 ἕκ δε τῶν ἀριθμῶν, τὰ σημεῖα ἕκ δε τούτων, τὰς γραμμάς ἕξ ὧν, τὰ ἐπιπέδα σχήματα ἕκ δε τῶν ἐπιπέδων τὰ στερεὰ σχήματα. 112 ἕκ δε τούτων, τὰ στερεὰ σώματα, ὧν καὶ τὰ στοιχεῖα εἶναι τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα ἃ μεταβάλλειν δε καὶ τρέπεσθαι δι ὄλων, 113 καὶ γίνεσθαι ἐξ αὐτῶν κόσμον ἐμφυλον, νερόν, σφαίρην, 114 μέσην περιέχοντα τὴν γῆν, καὶ αὐτὴν σφαιροειδῆ, καὶ περιουκουμένην. * εἶναι δε καὶ ἄντιποδας καὶ τὰ ἡμῖν κάτω, κεινοῖς ἀνω. ἰσομοιρῶν τε εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ, Φῶς, καὶ σκοτός, καὶ θερμὸν, καὶ ψυχρὸν, καὶ ἕξρον, καὶ ὕγρον. 115 ὧν κατ' ἐπικρατίαν θερμοῦ μὲν, βίρος γίνεσθαι ψυχροῦ δε, χειμῶνα. ἐὰν δε ἰσομοιρῶν, τὰ καλύτεστα εἶναι τῷ ἔτους, οὗ τὸ μὲν θάλλον, ἕαρ ὕγειον. 116 τὸ δε Φθίνον, Φθινόπωρον νεοτέρον. 117 ἀλλὰ καὶ της ἡμέρας θάλλειν μὲν τὴν ἑῶν, Φθίνειν δε τὴν ἰσπεραν ὅθεν καὶ νεορωτέραν εἶναι. τὴν τε περὶ τὴν γῆν ἀέρα, ἀσειστον καὶ νεοτε-

dogma Pythagorae ponit, visum est non omittere. καὶ οὐτως τὸν μὲν τὸς ἰσότητες λόγον, καὶ τὸν τὸς ταυ- ὀτητας καὶ ἰσότητας, καὶ τὸς ἄριτον τῶν συμπαθείας, καὶ τῶν συμπαθείας, καὶ τῶν ποσότηας τῶν ὄλων τοῦ κατὰ ταύτη καὶ ὁμοῦτος ἕξρονος, ἢ προσομοῖναι, καὶ γὰρ τὸ ἢ τῶν κατὰ οὐρανὸν ἢ τῶν ἐπιπέδων, ἢ ἡμῶν οὗτε μίσητος, τὸν δε τῶν ἰσότητος, καὶ ἰσότη- ὀτας, καὶ ποσότης τῶν μίσητος, καὶ ἢ μεταβολῆ καὶ ἀλλαγῆ ὄλων ἕξρονος, ἢ αὐτῶν λόγον καὶ δυάδα ἰσομοιρῶν. Quibus verbis vides eadem duo initia defini- gnari, quae posita sunt à Platarcho. hoc est, vim efficiētiem, & materiam. Idem.

118. Ex ἡμετέρις ἡμῶν, ex his lineas, ex lineis plures formae, ex plures solidas, &c.] Hanc Pythagorae sententiam esse, vel Plato ipse, qui cum a Pythagoreis acceptam in Timaeo secutus est, ostendit; de qua est etiam apud Aristotelem in III. libro de caelo. his verbis: αἰεὶ δὲ τῶν, οἱ καὶ πᾶς σῶμα γίνονται ποικίλα, συντίθενται καὶ διαλύονται ἐκ ἐπιπέδων καὶ ἐξ ἐπιπέδων, quibus verbis Aristoteles Pythagoram ejus- que haud obicure sectatorem designat Platonem, quemadmodum ait Simplicius, qui eos Aristotelis li- bros exposuit, quicquae Pythagoram & Platonem ad- vertit Aristotelem defendit. Idem.

119. ἕκ δε τούτων τὰ στερεὰ σώματα] Mutulus lo- cutus, ut ex Seida didicimus, Lege, ἕκ δε τῶν ἐπι- πέδων τὰ στερεὰ σχήματα. ἕκ δε τούτων τὰ ἀριθμοῦ

tate, indefinitam dualitatem, veluti ma- teriam auctori unitati subjecisse. Ex mo- nade verò ac indeterminata dualitate nu- meros gigni; ex numeris puncta; ex pun- ctis lineas; ex quibus planas figura con- stent. Ex planis autem foliis figuras; ex quibus item solida consistere corpora, quo- rum et quatuor elementa esse, ignem, a- quam, terram, aërem, quae per omnia tran- scant ac vertantur, ex quibus fieri mundum animatum, intelligibilem, rotundum, me- diam terram continentem, quam et ipsam rotundam esse et globosam, ac circum ha- bitari. * Esse autem antipodas, nobisque obversa vestigia premere. Aequis etiam partibus mundo inesse lucem ac tenebras; calidumque et frigidum, siccum et humi- dum. Ex eis dum calor obtinet, aëritatem; dum frigus, hiemem fieri. Ea dum aequis partibus sunt, optima anni tempora confici- ant. Nam ejus quod viret, est veris grata salu- brisque temperies. Quod verò arescit, au- tumni est infalubris illa pars anni. Quod au- tem ad diem attinet, viret quidem auro- ram, ac vesperam arescere, quae circa infalu- briorem esse. Eam qui terram complectitur

σώματα. Sic infra σχήματος στερεῶν καὶ ἐπιπέδων meminuit. Sic & in Ambrosii codicibus fuit. If. Cal.

120 Mundum ipsum animantem, intelligentem & mundum esse effectum esse.] Mundum animantem non Pythagoras solum, sed omnes philosophi dixerunt, duobus exceptis, Democrito & Epicuro. Platarchus libro II. De placitis philof. cap. 3, intelligentem autem fortasse, quia animantem; rotundum vero non solum Pythagoras, sed plerique philosophorum, in quibus Platonem in Timaeo, Aristotelem in II. περὶ οὐρανοῦ, & Stoicos praecipuos, numero. Idem.

121 Quatuor rerum experientias caliditatis quādem aëritatem, frigiditatis vero hiemem afferri.] Quam opinionem Stoicis, & Empedocli, qui Pythagoreus fuit, tribuit Platarchus libro III. De placitis philof. cap. 8. Idem.

122 Quatuor, quae viret, [salubre ver.] Unde illud Hippocratis, positum à Galeno in I. libro περὶ κρῆσι- ὦν ἢ ὑγιαίνοντος, καὶ κατὰ θανάτου. Cujus rei Galenus in eodem libro causam reddit, contra Athenaeum Attalum disputans, qui ver calidum, atque hu- midum esse aëbar, quam opinionem ipse retellit, ipsumque temperatam esse docet. Idem.

123 Quae oculis morbosus autimani.] Occidere au- tumnum dicitur, quia ad finem anni vergere videtur, quae autem morbosus fit, ea causa est, de qua est apud Hippocratem in quodam aphorismo. κατὰ τῶν

27 ἀθανάτων ac morbidum, et quae in illo sunt omnia esse mortalia; summum vero ac fa- liberimum, et quae in eo sunt immortalia omnia, atque idcirco divina. * Solem item et lunam et reliqua sidera, deos esse; quippe in illis superare calorem, qui sit vitae auctor. Lunam quoque à sole illustrari, hominibusque esse cum diis cognationem, quòd et homo caloris particeps sit. Unde et Deum nostri providentiam gerere. Fa- tum quoque universorum, et eorum quae sunt per partes, administrationis causam esse. Penetrare item à sole radium per aë- thera frigidum et corpulentum. Vocant autem aërem, frigidum aëthera: mare au- tem et humidum, aëthera crassum. Hunc verò radium etiam profusa penetrare. 28 atque ideo vivificare omnia. * Vivere item omnia quae caloris participent, atque ideo et plantas esse animantes; animam tamen non habere omnes. Animam verò avulsi- onem aëtheris esse, et calidi et frigidi, eò quòd sit particeps frigidi aëtheris. Differre autem à vita animam, esseque illam im-

ρον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα θνητὰ. τὸν δε ἀνα- τῶν, ἀεικίνητόν τε εἶναι, καὶ καθαρόν, καὶ ὕ- γιᾶ. καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, ἀθάνατα, καὶ διὰ τοῦτο θεῖα. * 124 ἥλιόν τε καὶ σελήνην, 127 τοὺς ἄλλους ἀστέρας, εἶναι θεούς. ἐπικρατῶ γὰρ τὸ θερμὸν ἐν αὐτοῖς, ἕπερ ἰστί ζωῆς αἰτίου. τὴν τε σελήνην λαμβάνουσαι ὑφ' ἡλίου, καὶ ἀν- θρώπων εἶναι πρὸς θεούς συγγενεῖαν, κατὰ τὸ με- τέχειν ἀνθρώπων θερμοῦ. διὰ καὶ προνοεῖσθαι τὸν θεὸν ἡμῶν. 125 εἰμαρμένην τε τῶν ὄλων εἶναι, καὶ τὰ κατὰ μέρος, αἰτίας τῆς διοικήσεως. 126 διοικῶν τε ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτίνα διὰ τοῦ αἰθέρος τοῦ τε ψυχροῦ καὶ παχέος, καλοῦσι δε τὸν μὲν ἀέρα, ψυχρὸν αἰθέρα. τὴν δε θάλασσαν καὶ τὸ ὕγρον, παχὺν αἰθέρα. ταύτην δε τὴν ἀκτίνα καὶ εἰς τὴν βάθη δύνουσαι καὶ διὰ τοῦτο, ζωοποιεῖν πάντα. * καὶ ἕξ μὲν πάντα ὅσα μετέχει τοῦ θερμοῦ, διὰ καὶ τὰ φυτὰ, ζωὰ εἶναι. ψυχρὴν μὲν τοὶ μὴ ἔ- χουσαν πάντα. 127 εἶναι δε τὴν ψυχρὴν, ἀπίσπα- σμα αἰθέρος, καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ψυχροῦ, 128 τῶν συμμέτεχων ψυχροῦ αἰθέρος. 129 διαφέ- ρειν τε ψυχρὴν, ζωῆς ἀθανάτων τε εἶναι αὐτὴν,

quod verè: nam is Pythagoreus fuit. Idem.

126 Atque etiam à sole radium per aëthera frigidum, atque concretum permanere.] Hoc est, ut ego sequenti- bus ex verbis expono, per aërem, & aquam. Est enim frigidus aether apud Pythagoram aëter; concre- tus autem, aqua, quod sequentia verba declarare vi- dentur. Idem.

127 Ipsum porro animam ex aëthere tum calido, tum frigido delibatam esse.] Quam definitum dicit esse ani- mam ἰαυτῆς κοινῶτα, numerum autem mentem intelli- git. Platarchus libro IV. De placitis philof. cap. 2. Idem.

128 Quod aëtheris frigidi particeps sit, idem à vita differre.] Pythagoreus vitam in calore constitutae, a- nimam verò, quia per omnia intantum esse aëbar, idcirco aëtheris quoque frigidi particeps esse vole- bat, quae re à vita differrebat. Ita fidebat, quod Laë- tius paulo supra posuit, ut non; quodcumque viveret, animam haberet, sed quod anima praeditum esset, id omne necessario viveret Idem.

129 Eamque esse immortalem, quoniam, unde a- νύστα est, id ipsum quoque est immortale.] Nihil no- tius, quam Pythagoram animam immortalem esse asseruisse; quippe qui hoc à Pherecyde magistro di- dicit, quem Cicero primum animae sempiternitas di- disse tradit. I. Tusc. quaest. Platarchus libro IV. De placitis philof. cap. 7. Πόθος ἡμῶν, inquit, Πλάτων, SII;

ραῖς ἐπιγινωσκόντων. τὴν τε αἰσθησιν κοινῶς, καὶ καθ' εἶδος τὴν ἕρασιν, ἀτμὸν τινα εἶναι ἀγαν θερμόν. καὶ διὰ τοῦτο λέγεται ¹³¹ δι' αἴρος ὄραν, καὶ δι' ὕδατος ἀντερίδου γὰρ τὸ θερμὸν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ. ἐπεὶ τοὶ εἰ ψυχρὸς ἦν ὃ ἐν τοῖς ὀμμασιν ἀτμὸς, ¹³² διεσπείθη ἀντὶ τοῦ ὁμοίου αἴρα· νῦν δὲ, ἔστιν ἐν αἷς ¹⁴⁰ ἡλίον πύλας καλεῖ τοὺς ὀφθαλμούς. τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ τῆς αἰσθησεὶς καὶ τῶν λοιπῶν αἰσθησέων δογματικῶν. τὴν δὲ ἀνθρώπου ψυχὴν διαιρέσειας τριχῆ, εἰς τὰ

των, nonnulli natam ipsam habet; totius enim corporis in parvo oculoque instrumenta sunt: sic origo mundi, &c. Sed & Origenes non minus egregie: *Est singulari sensibus ratio quaedam à Deo artificis instans.* &c. Proxior est locus, & alibi à nobis descriptus. *Mox: ἀνεπίσθητος, non cessare, sed confirmari.* Quæ de atomis hic pauca pro re nata pertinacius, venit in mentem, haud defuturos utique (ita præclari mens) qui subsumarent, aut calumniarentur. Hoc cogitans, haud abs re facturum me credidi, si vitæ clarissimi & inter recentiores philosophos, (sed qui veteres, ut semidocti hujus ævi philosophi plerique, nunquid contemneret:) tum merito suo, una modestiâ, celeberrimi nominis, (Guil. Harveyum hoc elogio designari facile intelligit prudens lector.) autoritate & uberiori explicatione, tanquam Ajax clypeo objecto, nostrâ illa munirentur, & protegerentur. Ita igitur ille, *De Generatione Animalium, Exortatione 10.* Londin. edit. p. 28. 29. *Communis eorum error est, qui hodie philosophantur, quæter varietatis partium causas, ex diversa materia unde oriuntur. Ita Medici varias corporis partes, ex diversa materia, vel sanguinis, vel spermatis, sicuti & aliter assertunt: nempe ex tenuiore materia partes mille, ut carnes, ex duriore, & crassiore, inter res partes, ut ossa, &c. Nam autem erroris hunc vitiosum pervulgatum alibi rescribamus. Nec minus illi falluntur, qui ex atomis omnia componunt, ut Democritus, aut ex elementis, ut Empedocles. Quasi generatio nihil aliud foret quam separatio, aut congeneratio, aut dispositio rerum. Non est quidem negandum, ut aliquod ex aliquo producantur, hoc quæ dista sunt, necessariò sequuntur: generatio tamen ipsa, ab his omnibus diversa est. In hoc sententia Aristotelem repetio: atque ipsemet postea docet, ex eodem alvineque (quod omnes sententiarum simile esse, non autem ex diversis partibus compositam) singulari parte, esse, ungues, plumas, carnes, caeteraque omnes, procreantur. & nutritur. Præterea, qui hoc modo philosophantes, materiam duplicatam censent esse, & vel ex elementis sponte aut casu concurrituribus, vel ex atomis varie dispositis, causis terræ naturalibus deducunt; quod est in operibus naturæ atque in generatione, & nutritione animalium præcipuum, haud attendunt:*

divinum nempe illud efficiens, & natura motum (quod summi arte, providentiâ, & providentiâ operatur, omnique in finem aliquem, sive boni alicuius effici) non agnoscunt, sed divino architecto honorem derogant, qui non minore artificio, & providentiâ, corticem in ovi intellam extraxit; quam cæteræ omnes, ovi particulae ex eadem materia. & per eandem facultatem formatricem composuit. Hactenus doctissimus Harveyus, qui plura eodem libro, non uno loco, in eandem sententiam. Sentit sane, per me licet (aut cadant) atomi; & in multis, quorum sunt occultiores causas, ad naturam pertinere, suam obtineant, ut causas secundarias, vim & efficiant. At Epicureorum, tum veterum, tum recentiorum (qui nimis multi:) sententiam, ridiculam, insanam, impiam; (qui, dum adstruendæ atomis omnia se naturæ accina penetrare, & pandere, sine Deo opifice, quidam planè, quidam oblique proficiunt; tam multa supponunt incredibilia, ut nihil à quoquam angustum, sano, vel furioso, tam impetranter, & licentiosè, fictum sit, aut cogitatum, quod non hinc cedat, potest, & majorem requirit credulitatem;) quis ferat, cui pietatis aliqui sensus, aut favoris vel mica judicij Mer. Calaub.

¹³⁷ Sensum autem ipsam communiter, ac speciem universalem, carnes esse, quædam veteres sententia calidam. Quod, decrevis suis consequenter, ab eo dicebatur. Nam si, ut supra de illius sententia dixi Lærtius, anima ipsa à vapore desumpta est, profecto sensum animæ partem, vaporem esse necesse est. Allob.

¹³⁸ Per atomi & per aquam videre dicuntur. Quia & aër & aqua apud Pythagoreos calida sunt, apud quos, ut supra notavi, vel aqua ipsa aër concretus dicitur. Sed si ex Aristoreli sententia loquamur, ideo per aërem & aquam videre dicuntur, quoniam utrumque corpus lucem accipere potest. Quia quæ color, qui visus subjicitur, videri non potest. Hic enim II. libro De anima ita scribit. *ἀκαθάρτου δὲ λίαν, ἢ ἔτι καὶ ἁραιότερον ὅ καὶ αὐτὸ δι' ἑαυτὸ, ἢ ἐν αἵματι, ἢ ἐν ἄλλοις ζωαῖσι, ταῦτα δὲ ἴστω ἀπὸ καὶ ὄψεσιν.* Idem.

¹³⁹ Cum aër sit [sic] simili. Id est, calido. Idem.

¹⁴⁰ Πύλας πύλας καλεῖ τοὺς ὀφθαλμούς. Helychius, *Ἡλίον πύλας, τοὺς κλάους δὲ, ὡς τὰς πόρτας πύλας ἔστω.*

et

et mentem, et animam. Sensus igitur et animi cæteras quoque animantes esse participes, mentem verò ad solum pertinere hominem. Esse autem principium animæ à corde usque ad cerebrum, et eam quidem qua fit in corde ipsius partem, animam esse. Mentem verò atque animam in cerebro consistere. Guttas autem nolle ab his manare sensus. Ac partem quidem prudentiæ capacem, esse immortalem; cætera vero, mortalia. Nutritique ex sanguine animam; orationes autem, animæ ventos esse. Ipsam verò invisibilem esse, et orationes; quod æther quoque sit invisibilis. * Cæterum anima vincula venas esse, et arterias, et nervos. Ubi verò invaluerit, et sola consistens quieverit, vincula ipsius fieri orationes atque opera. Ejectam eam in terram, in aëre vagari, corpori similem. Porro Mercurium animarum qua-

litas, οἷς, ἀλλογενεῖς, τοὺς ὀφθαλμούς. Exponit Helychius hunc Homeri locum Od. 40. *ἢ δὲ πῶς ἄελίου πύλας καὶ θύρας ὀπίσσω.* Nimis miror virum quendam adprimè eruditum, scriptissimè, Lucretium simili loquendi genere *seres* pro oculis dixisse: quam canit lib. quinto: — *hec æqueque totum Corporis in pedibus pendus sentimus inesse.* At quæcumque *seres* venimus, improbare poterit. *Pondera sunt; labant permulso saepe mimora:* quasi esset obturcum quæ sine pondera, quæ Poëta *seris* venientia vocat, magis quam quid sit *serium* forte querere, apud Plautum. Sic Græci. Sophocles *Traoh. λατύνου δὲ ὀφθαλμοὺς αὐτὸν οὐκ ἔστιν ἔτι καὶ ἐξ ἄλλου βλάτου.* II. Calaub.

¹⁴¹ Nominis autem animam triplicem esse, mentem, animam, spiritum. Græce, νῦν, φρένας, θυμὸν. E quibus visus certo mens est, quævis à Pythagoreis, omnibus animantibus tribuatur, quod tamen ipsud Peripateticis, & præsertim apud Aristotelem, lectus est, apud quem visus ultimam animæ divinamque perfectionem significat, quo hominis tantum propria est. Sed quia visus omnes mentem intelligit, ideo ad communem nominis hujus interpretationem non discessi, sed aliter à Pythagoreis accipi admodum. *φρένας* autem ideo *animam* verti, quia hæc ipsa parte hominem à cæteris animantibus sejungunt, & quia animus proprie esse videtur, quo sapiens, *φρένας* autem *spiritum* significat. Hanc Pythagoreum triplicem divisionem Plutarchus confirmat libro IV. De placitis philol. cap. 4. sed mutatis nominibus ita fit sensus. *Ἡδαιότερος, Ἡδαιότερος, κατὰ μὲν τοῦ ἀνατάτου λόγου ἑμμετὸν τὸν ψυχῶν, τὸ μὲν γὰρ ἔχει λόγον, τὸ δὲ ἀλογον. κατὰ δὲ τὸ πνευματικὸν καὶ ἀκίνητον, τριμετὸν, τὸ γὰρ ἀλογον διακρίσει τὴν τὸ θυμικόν, καὶ τὸ νοητικόν.* Nam quæ

νῦν, καὶ φρένας, καὶ θυμὸν. νῦν γὰρ οὐκ εἶναι καὶ θυμὸν, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζωαῖσι. φρένας δὲ, μόνον ἐν ἀνθρώπῳ. εἶναι δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ καρδίας μέχρι ἰσχυρῶν. καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ μέρος αὐτῆς, πλάττει θυμὸν. φρένας δὲ καὶ νῦν, τὰ ἐν τῷ ἰσχυρῶν. ¹⁴² σταγόνας δὲ εἶδαι ἀπὸ τούτων, τὰς αἰσθησεῖς. καὶ τὸ μὲν φρένον, ἀόρατον. τὰ δὲ λοιπά, θνητά. ¹⁴³ τρέφεται δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ αἵματος. τοὺς δὲ λόγους, ψυχῆς ἀνεμῶν εἶναι ἀόρατον τε εἶναι αὐτὴν καὶ τοὺς λόγους. ¹⁴⁵ ἐπεὶ καὶ οἱ αἰθρῶν, ἀόρατος. * δεσμὰ τε εἶναι τῆς ψυχῆς, τὰς φλέβας, καὶ τὰς ἀρτηρίας, καὶ τὰ νεύρα ἕταν δὲ ἰσχυρῶν, καὶ καθ' αὐτὴν γενομένην ἡρεμῆν, τοῖς μὲν γίνεσθαι αὐτῆς τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα. ¹⁴⁶ ἐκρίθεισάν τε αὐτὴν ἐπὶ γῆς, πλάττεισθαι ἐν τῷ αἵματι, θμῶν τῶν σωματι. ¹⁴⁷ τὸν δὲ

apud Lærtium mens est, hanc Plutarchus ἰσθητικῶν appellare videtur. quodque apud Lærtium visus, hoc apud Plutarchum λόγους. Aldob.

¹⁴² In corde itam mens, animam vero, ac mentem in cerebro. Plutarchus eodem libro cap. 5. *Πνευματικὸς τὸ μὲν ζωτικὸν περὶ τὸν καρδίαν, τὸ δὲ λογικὸν καὶ νοητικὸν περὶ τὸν ἰσχυρὸν.* Idem.

¹⁴³ Σταγόνες δὲ εἶδαι ἀπὸ τούτων. Puto legendum, σταγόνες οἱ εἶναι, vel potius, ἴστω εἶναι. II. Cal.

¹⁴⁴ Atque etiam animam [sanguine ali]. Quod intelligendum est de ea parte animæ, quæ riget in corde, in eo enim ita calore sanguinis arefcit. Sed quod Pythagoras de parte, hoc Critias de tota anima exillimavit, quam putavit esse sanguinem, ut est apud Aristotelem I. libro De anima. Aldob.

¹⁴⁵ Nam ἢ ipse æther sub ἀπείρῳ μινίμῳ. Ex quo animam delatamptam esse dixit. Idem.

¹⁴⁶ Eam vero in terram exeuntem corpori similem, in aëre vagari. Haud satis liquet, utrum de discessu animarum à corpore; an de lapsu earum in cælo loquatur. Equæ enim discedentes de corpore, ac de cælo lapsæ exire in terram possunt, & in aëre vagari. Nam quod Pythagoras animas è cælo lapsas, pro meteorum ratione, in diversis corporibus veterum hære penas peccatorum exillimavit, docet S. Hieronymus in quaest. ad Hebridiâ, quaest. 10. Ego tamen de discessu animæ à corpore verba hæc potius intelligenda putaverim. Idem.

¹⁴⁷ Animantibus Mercurium esse esse dicitur. Ex quo illud Virgii in IV. Æneid. Mercurium describitis.

et

Tt

τοῦ κακοῦ. ἴσ' ἄρτον μὴ καταγνώσειν, ἴσ' ἔτι ἐπὶ
 ἕνα οἱ πάλαι τῶν Φίλων ἐφύτων, καθάπερ και
 νῦν οἱ βαρβαροὶ μὴδὲ διαίρειν, ὅς συναγει αὐ-
 τούς. ἴσ' οἱ δὲ, πρὸς τὴν ἐν ἄδου κρίσιν. ἴσ' οἱ δὲ,
 ἐς πόλεμον δαίλιαν ποιεῖν. οἱ δὲ, ἐπεὶ ἀπὸ τού-
 του ἀρχσταὶ τὸ ὄλον. και τῶν σχημάτων τὸ κάλ-
 λιστον σφάιραν εἶναι τῶν στερεῶν. τῶν δὲ ἐπι-
 πέδων, κύκλων. γῆρας και πᾶν τὸ μειούμενον,
 ὅμοιον και αὐξὴν και νεότητα, ταυτέν. ὑγίαιαν,
 τὴν τοῦ εἰδους διαμονήν. νόσον, τὴν τούτου Φθο-
 ράν. ἴσ' περὶ τῶν ἀλῶν, ὅτι δεῖ παρατιθεσθαι
 πρὸς ὑπόμνησιν τοῦ δικαίου. οἱ γὰρ ἄλλος πᾶν
 σώζουσιν ὅ τι ἀν παραλάβωσι. και γεγόνασιν
 ἐκ τῶν καθαρωτάτων, ὕδατος και θαλάττης.
 36 * και ταῦτα μὲν Φησὶν ὁ Διέξανδρος ἐν τοῖς Πυ-
 θαγορικαῖς ὑπομνημασιν εὐρηκέναι. και τὰ ἐκεί-
 νων ἐχόμενα, ὁ Ἀριστοτέλης. τὴν δὲ σεμνοπρέ-
 πειαν τοῦ Πυθαγόρου και Τίμων ἐν τοῖς Σίλλοις,
 δάκνων αὐτόν, ὅμως οὐ παρέλιπεν, εἰπὼν οὕ-
 τω,

177 Πυθαγόρην τε γέγως ἀποκλίναντ', ἐπὶ
 δόξαν,
 ὅρη ἐπ' ἀνθρώπων, σεμνηγορίας βασιστῆν.

Panem non frangendum. nam ad unum
 veteres amici cobant, quemadmodum
 nunc etiam Barbari; neque dividendum
 qui illos in unum cogat. Alii ad iudicium
 referunt quod apud inferos fit. Alii quod ab
 hoc incipiat universum. Figurarum pul-
 cherrimam, sphaeram esse solidarum; pla-
 narum verò, circularum. Senectutem et om-
 ne decremento obnoxium, pari ratione
 teneri: Juventutem item et quicquid in-
 crementa suscipit, idem esse. Sanitatem
 speciei esse consistentiam; morbum con-
 trarius esse hujus violationem. De sale quod
 arponi conveniat idcirco statuit, quod jus-
 titiae admoenet. Hoc enim quicquid oc-
 cupaverit servat, et ex purillimis rebus,
 sole et mari, gignitur. * Haec Alexander in
 Pythagoricis reperisse se commentarius tra-
 dit. Quaeque illis proxima sunt, Aristote-
 les. Enimverò Pythagorae ipsius gravita-
 tem, ac modestiam et Timon in Sillis, cum
 illum carpere insititissent, non reliquit in-
 tactam in hanc sententiam dicens,

Pythagoram quoque à magia recedentem
 ad dogmata,
 Alliciondis boumibus, gravemque formo-
 sinatorem.

principia, immo duas naturas poluerunt, quarum
 una bonorum, altera esset causa malorum: de qua
 opinione est apud S. Augustinum multis in locis.
 Idem.
 172 *Patem ideo frangi noluisse, quòd, ut etiam
 nunc barbari, sic olim veteres ad unum amicorum con-
 venissent.* Gregorius Giraldus, vir doctissimus, in
 libello de Pythagorae symbolis, quid de hoc symbolo
 scribat, omnibus in praeponit est, ob eamque causam
 minime exponendam est. Quod autem barbaros Lae-
 tium Christianus hoc loco significet, id mihi nullo
 modo probatur. Neque enim solent à scriptoribus
 quantumvis Ethnicis hoc nomine appellari, sed barba-
 ros intelligi vetè barbaros, apud quos certum est eum
 morem viguisse cotidini in convivis, qui idem om-
 nium esse gentium mos est. Idem.
 173 *Ἐτι ἕνα οἱ πάλαι τῶν φίλων* Vir doctus,
 qui τῶν φίλων pro furibus habet, & ejus vult; nam
 videtur attendisse verba jamblichii, qui proferit
 ipse, ubi eandem verba. Quod autem hic, οἱ πάλαι:
 ibi, τὸ δ' ἄρτιον. Met. Casaub.
 174 *Quidem hoc ad iudicium apud inferos referunt.*
 An quia panis si frangatur, iudicium injustum signifi-
 cet? Ut enim panis, sic justitia eam habet vim, ut

homines unum in locum cogat. Aldob.
 175 *Alii in bello similitudinem asserere ajunt.* Forta-
 tasse quia panis integer, plures in partes divisus, in-
 optiam panis significet, sicque milites famis metu ter-
 teat. Idem.
 176 *De sale ita sentiebat, ut ad justitiam reconcilia-
 tionem diceret ipsam arponi oportere.* Itaque in eodem
 libello Giraldus eandem sententiam hoc symbolo
 complectitur, τὸν ἄλα παρατιθεσθαι. quod accepit à
 Suida in verbo Pythagoras, & à Laetio. Suidas eisdem
 utens verbis, quibus apud Laetium legitur. καὶ
 τοῖς ἄλας, inquit, παρατιθεσθαι πρὸς ὑπόμνησιν τοῦ
 δικαίου. Idem.
 177 *Πυθαγόρην τε γέγως* Πότερ, & legitur ἄλλοι,
 aut ἄλλοι, ut apud Platarchum in Nyma, ex quo sen-
 sum hujus versus intelliges. If. Casaub.
 Pythagoraeque ex magia insipientium. Pythagoram
 magnum huic non solum Timon, sed Plinius quoque
 ascripto libro xxiv. cap. 17 & libro xxx. cap. 1.
 de origine magiae artis scribens. certe, inquit; Py-
 θαγόρας. Empedocles, Democritus, Plato ad hanc di-
 scendam venerunt, ex illius veritate, quam peregrinatam
 mibus suscepit. Aldob.

Quod autem alius idem aliàs fuerit, Xe-
 nophanes in elegia testatur, cujus est ini-
 tium:
 Nunc alia dicens adgrediar; monstrabo
 autem viam.
 Qui cavillum dare miseratus veteres ce-
 sum,
 Cum, ut fama est, olim praeceperisset, ait:
 Desine, ne miserum cadas, nam charus
 amici
 Est nimis, quod vox indicat ipsa mihi.
 37 * Atque ita Xenophanes. Sugillat illam
 Cratinus in comedia Pythagorizála; at-
 que in Tarentinis in hunc modum inquit:
 Eis consuetudo est, si quem simplicem un-
 decunque
 Nañi fuerint, ingressum, experimentum
 sumpturi
 Quanto rationum robore valeat, perturba-
 re illum
 Objectionibusque versare, conclusionibus,
 adsimilibus,
 Fallacis, magnitudinibus, ut emergere
 nequeat.
 Mnesimachus Alemaeone:
 Velut Pythagorici Apollini immolamus,
 Animatum nihil concedentes oppinò.
 38 * Aristophon in Pythagorista:

περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε ἄλλον αὐτὸν γεγενησθαι,
 178 *Ξενοφάνης ἐν ἑλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ, ὅς ἀρχή-
 Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἐπέμει λόγον, δεῖξαι δὲ κέ-
 λευθεν.*
 ὁ δὲ περὶ αὐτοῦ Φησὶν, οὕτως ἔχει,
 Καὶ ποτὲ μιν στὴ Φελιζόμενον σκύλακος πα-
 ράσιν ἐποικτεῖραι, και τὸδε Φάσθαι ἔπος.
 Παῦσαι, μὴδὲ βράπ'· ἐπειὶ φίλου ἀνέρος
 ἔστι
 ψυχῆ, τὴν ἐγγὺν Φθεγγαμένης αἰῶν.
 * και ταῦτα μὲν ὁ Ξενοφάνης. ἔσκαλε δὲ αὐτόν 37
 179 *Κρατῖνος μὲν ἐν Πυθαγοριζούσῃ. 180 ἀλλὰ και
 ἐν Ταραντινῆς Φησὶν οὕτως,*
 181 *Ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἀν τιν' ἰδιώτην ποθεν
 λάβωσιν εἰσελθόντα, διαπειρώμενον
 τῆς τῶν λόγων ῥώρης, ταράττειν και κυκᾶν
 τοῖς ἀντιθέταις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώ-
 μασι,
 τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν, νοβυστυκῶς.
 182 *Μνησίμαχος Ἀλεμαίονι.*
 Ὡς Πυθαγοριστῆ θυόμεν τῷ Λοζίῳ,
 Ἐμψυχον οὐδὲν ἐσθίοντες παντὶ ἄλῳ.
 * 183 *Ἄριστοφῶν Πυθαγοριστῆ.**

178 *Xenophanes in ea testatur elegia.* Xenophanem
 dicit Colophonum, cujus sunt elegia, & περὶ αὐτοῦ,
 quemadmodum est apud Athenaeum libro x. & xi.
 qui multos ejus recitat versus. Suidas eodem citat Xe-
 nophanis versus. Idem.
 179 *Κρατῖνος ἐν Πυθαγοριζούσῃ* Suidas ἐν Πυθαγορι-
 ζούσῃ, quo titulo fabulam constat cecidisse Alexia ve-
 terem comicum. If. Casaub.
 180 *Ἄλλὰ και ἐν Ταραντινῆς* Forstae legendum,
 ἀλλὰ και ἄλλοι ἐν Ταραντινῆς. Apud Athenaeum lib.
 xv. Ἄλλοι ἐν Ταραντινῆς.
 Οἱ πυθαγοριζέστες γὰρ, ἄς ἀκούομαι,
 Ὅτ' ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, οὐτ' ἄλλ' ἔστι ἐν
 εὐψυχῶν οἷόν τ' αὐτῶ πνεύσσει μοσι.
 nisi quis putet ita scripsisse Laetium, vel quod ita
 sentiret, vel quod memoria sit lapsus. If. Casaub.
 181 *Ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἀν τιν' ἰδιώτην ποθεν
 λάβωσιν, εἰσελθόντα, διαπειρώμενον
 τῆς τῶν λόγων ῥώρης, ταράττειν και κυκᾶν*

τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν, νοβυστυκῶς.
 τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγέθεσιν, νοβυστυκῶς.
 Vocem νοβυστυκῶς assero legitimum: vel auctore
 Suida, qui habet hos versus. Idem.
 182 *Μνησίμαχος* Poëta & ipse comicus, cujus
 fabulas citat Athenaeus, βούσσοι, δούκαλος, ἰπποσύ-
 ρος, φίλππος. de Lachinaeque nullam mentionem fa-
 cit. Aldob.
 183 *Ἀριστοφῶν Πυθαγοριστῆ.* E qua comedia ci-
 tat Athenaeus versus aliquot venustissimos, quibus
 vel Pythagoram ipsum, vel aliquem Pythagoristam
 describitur quos, quia facillimum sunt, adscribere
 volui.
 Πρὸς γὰρ τὸ πνεῦν, ἐστὶν τι μετ' ἐν
 Νημῶν ἔπος τιθῆκαλλον, ὁ Φιλαππίδης.
 Ἰθὺς δὲ πνεῦν, βέλτερος ἀπολαύσει θυμῶν
 Ἀρχάνων τι, κάμπη πρὸς τὸ μὴ λυθῆσαι, ῥησος
 Ἰππύθους χημάσων ἀνάγει, κήρυκος
 Πηνύς ὑπερβαίνει, και μεταφρασεὶς λαλῶν,
 Τεττιε, ἔστιν ἔκτι χηψῆσαι, μετ' ἔστιν.
 Κοιμητός ἀναπύσσει ὄρθου πνευματίου,
 Πήρακος κατ' ἄλλο μετ' ἰσχυρῆς, νεκτερί.
 Idem.

δαιμόνι τε καὶ ἀμαζόν, 194 καὶ ἐπίστευον εἶναι τὸν Πυθαγόραν θεῖον τινα. ὥστε καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῷ παραδόναι, ὡς καὶ μαθησομένας τὴν αὐτοῦ τὰς καὶ Πυθαγορικάς κληθῆναι. καὶ ταῦτα μὲν ἔρμηπος. 195 ἦν δὲ τῷ Πυθαγόρᾳ καὶ γυνή, Θεανὴ ὄνομα, Βροντίνου τοῦ Κροτωνιάτου θυγατὴρ, οἱ δὲ, 196 γυναῖκα μὲν εἶναι Βροντίνου, μαθήτριαν δὲ Πυθαγόρου. 197 ἦν αὐτῷ καὶ θυγατὴρ Δαμῶ, ὡς Φησι Λύσις ἐν ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ἰππαρχόν, περὶ Πυθαγόρου λέγων οὕτως, 198 λέγοντι δὲ πολλοὶ τοὶ καὶ δαμοσία Φιλοσοφίην. ὅπερ ἀπαθίων Πυθαγόρας, ὅς γε τῷ Δαμῶ, τῷ ἑαυτοῦ θυγατρὶ, παρακαταθέμενος τὰ ὁπερνήματα, ἐκέλευσε μηδὲν τῶν ἐκτὸς τῆς οἰκίας παραδιδόμεν. 199 α δὲ, δυναμένα πολλῶν χρημάτων ἀποδιδόναι τὰς λέγους, οὐκ ἐβουλήθη. πενίαν γὰρ καὶ τὰς τῷ πατρὸς ἐπισκήψιας ἐνέμιξεν χρυσῷ 200 τιμιώτερας εἶναι. 201 καὶ ταῦτα γυνή. 202 ἦν καὶ Τηλαυγῆς υἱὸς αὐτοῦ, ὅς καὶ διεδέξατο τὸν πατέρα, καὶ (κατὰ τινὰς) Ἐμπεδοκλέους καθηγῆσατο. Ἰππόβοτος γέ ται Φησι λέγων Ἐμπεδοκλείᾳ Τηλαυγῆ, Κλυτὴ κόυρε Θεανούς Πυθαγόρεά τε. σύγγραμμα δὲ φέρεται τοῦ

194 Pythagorasque spiritum divinum quendam hominem adeo esse credebant, ut ei mulieres traderent. Quod idem Malchus in ejus vita scribit his verbis, μετὰ δὲ ταῦτα ταῖς παῖσιν ἐκ τῶν διδασκαλῶν ἀρένας ἐκδιδοῦσιν εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ γυναῖκας σὺλλογῶν αὐτῶν κατασκευάζει. γυναικῶν δὲ τούτων μεγάλη πρὸς αὐτῶν ἐξήθη δίψα, καὶ πολλοὶ μὲν ἔλαβον ἐξ αὐτῶν τῶν πάλαι μαθητῶν, οὐ μόνον ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας. Aldob.

195 Habebat autem Pythagoras uxorem, cui nomen Theano. Pythagoram uxorem habuisse vel ex eo collat, quod est apud S. Hieronymum libro I. adversus Iovinianum, in quo ita scribit. sed & Timaeus scribit. Pythagora virginem filiam choro virginum praefuisse. & Cassiodorus eam instituisse doctrinam. Quam ego sententiam totidem verbis apud Malchum scriptam invenio. Timaeus δὲ ἰστορεῖ τὴν Πυθαγορῆ θυγατέρα, καὶ παθίσαν ὄντα ἠγνίσθαι τῶν παθίσων ἐν φήναι, καὶ γυναῖκα τῶν γυναικῶν. & adversus Rufinum apologia ultima, Pythagoram, filium & filiam habuisse dicit. Uxori vero nomen fuisse Theano, id scriptum est apud Malchum in ejus vita his verbis, αὐτὴ δὲ ἐκ Θεανῶν τῆς Πυθαγορῆς, γίνετο Κροτωνῆ, υἱὸς Τηλαυγῆ Πυθαγορῆ ἀναγέφυτος. Idem.

196 Quidam cum uxorem Brontini, Pythagora dixerunt esse. In quorum numero videtur esse Mal-

chus, in ejus vita ita scribens, καὶ πολλοὶ ἐλάβον ἐξ αὐτῶν τῶν πάλαι μαθητῶν, οὐ μόνον ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας, οὐ μόνον γὰρ Ἰωνίας καὶ διδοῦσθαι τούτων. hoc enim non ex aliorum sententia scribit, sed ex sua. Idem. 197 Erat ei quosdam filia Damo. Malchus duos Pythagora nominat filios, Arimneltum & Telauge, filias itidem duas, quarum alteram Μῶν, alteram Ἀργυρίαν appellat. Idem. 198 Αἰγύπτι δὲ πολλοὶ ται καὶ δαμοσία φιλοσοφίην. ἦν ἀπαθίων Πυθαγόρας. Insuperissima lectio, quam nec Ambrosius est sequutus. Corrige ex ipso auctoritate, unde haec sunt descripta, λέγοντι δὲ πολλοὶ τοὶ καὶ δαμοσία φιλοσοφίην. ἐπὶ ἀπαθίων Πυθαγορῆ. II. Casaub.

199 Illa autem, cum liberos grandi posse vendere pecunia nunquam voluit. Cui contrarium scribit S. Hieronymus apologia ultima adversus Rufinum his verbis. Igitur, etiam si docere non posset istius Pythagora extae monumenta, nec a filio ejus ac filia aliique discipulis proleata convinceret. Aldob.

200 Τιμιώτερας εἶναι. Lege Τιμιώτερας ἰσχυρῶς. II. Casaub.

201 Καὶ ταῦτα γυνή. Defuncte haec apud Lyfinae hinc adduntur. Delunt enim, ut puto, non recte. Idem.

hil scripsisse fertur, at ipsius mater Theano nonnulla. Sed et interrogata, quando mulier a viro munda sit, dixisse fertur, A suo quidem continuo, ab alio vero nunquam. Eam verò quae ad proprium virum ingrederetur, monebat, uti cum vestimentis et vestimentum poneret, exurgensque deo cum ipsi illam unà resumeret. Interrogata quoniam ista; Haec, inquit, ea quae mulier vocat. Igitur Pythagoras, uti tradit Heraclides Serapionis filius, octogesimo aetatis anno moritur, secundum propriam aetatum descriptionem; sed ut plurimi scripte, anno nonagesimo. Extant autem et quae in hunc lusimus, sic se habentia: Haudquaquam solus tu animatus abstinui. Quisquam animata vorat, dic mihi Pythagora? Verum ubi quid totum est, elixum, vel sale sparsum, Tunc edimus, quoniam spiritus omnis abstinet. Aliud. Talis erat sapiens, ut nollet tangere carner Pythagoras, magnum et diceret esse felinus. Carnibus admiror scior quod ravis, et ipse Carnibus abstinuit, flagitium esse ratus.

45 Item aliud: Respice in Euphorbi radiantia scuta tenenti, Pythagora mentem noscere quisquis avos. Olim ego, dicit, eram mortalis, nec finis unquam, Sive erat, haud vel erat, dicere somper, eram. In eundem, quomodo mortuus sit: Hec, heu Pythagoras quid vile loquimen adorat?

202 Pythagoras igitur, quemadmodum ait Heraclides Serapionis filius, ceterum a natum ante mortuus est. Floruit sexagesimo Olympiade. Cujus Olympiadis anno tertio, Philistrato tyranno Athenis mortuo, Hipparchus filius successisse vulgo existimatur. Aldob. 203 Ἐπὶ βίῳ ἰστορέοντα. Legendum fortasse ἰστορέοντα ἰστία. Sic enim est apud Tzetzen; qui, ni fallor, hunc auctorem sequebatur. II. Casaub.

204 Αὐτὴ ἐκ γ' ἀδικῶν. Ita Homerus aliquot locis, ut Iliad. I. V. 517. Οὐ γὰρ ἐκ πῶτος ἀλλὰ, ἐκ ἀργυρότερος ἔγγυτος. Non enim sine labor alicui, quem Apollo iussitaverat. Male Aldobrand. αὐτὴ ἐκ ἰστ' ἀδικῶν. & ante ipsum H. Stephanus male, αὐτὴ ἐκ ἰστ' ἀδικῶν.

Τηλαυγῆς οὐδὲν τῆς δὲ μητρὸς αὐτοῦ Θεανούς τινά. ἀλλὰ καὶ Φασίν αὐτὴν ἐρωτηθεῖσαν, ποσταία γυνή ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει; Φαναι, Ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, παραχρῆμα ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτριῶν, εὐδέποτε. τῆ δὲ πρὸς τὸν ἰδίον ἀνδρα μελλούσῃ περιεσθαι, παρῆναι, αἶμα τοῖς ἐνδύμασι καὶ τὴν αἰσχρὴν ἀποτίθεσθαι, ἀνοσταμένην τε πάλιν ἀμα αὐτοῖσιν ἀγαλαμβάνειν. ἐρωτηθεῖσα, Πῶς; ἔφη, Ταῦτα δὲ ἂν γυνὴ κέκληται. 202 ὁ γοῦν Πυθαγόρας, ὡς μὲν Ηρακλείδης 14 Φησὶν ὁ τοῦ Σαραπίωνος, ὀγδοηκοσίου τῆς ἐτελεύτα, κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπογραφήν τῶν ἡλικιῶν, ὡς δὲ εἰ πλείους, 203 ἐπὶ βίῳ ἰστορέοντα. καὶ ἡγῶν ἐστιν εἰς αὐτὸν πεπαιγμένα οὕτως ἔχοντα, Οὐ μόνος ἐμψύχων ἀπερχε χέρας, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν. Τίς γὰρ ἐς ἐμψύχων ἤψατο, Πυθαγόρα; Ἀλλ' ὅταν ἐμψύχῃ τι, καὶ ἐπληθῆ καὶ ἀλισθῆ, Δὴ τότε καὶ ψυχὴν οὐκ ἔχον ἐσθίμεν. Ἄλλο.

Ἦν ἄρα Πυθαγόρης τοῖος σοφῆς, ὥστε μὲν αὐτὸς Μὴ ψαύειν κριῶν, καὶ λέγειν ὡς ἀδικον Σιτίζειν δ' ἄλλους, ἀγαμαί σοφῶν. αὐτὸς ἔφα μὲν Οὐκ ἀδικεῖν, ἄλλους δ' 204 αὐτὸς ἐκ γ' ἀδικεῖν.

45 Καὶ ἄλλο. Τὰς Φρένας ἢ ἐθέλης τὰς Πυθαγόρας νοῆσαι, Ἀσπίδος Εὐφόρου βλαβῶν ἐς ἑμφαλοῦν. Φησὶ γὰρ, Οὐτὸς ἐγὼν ἦν πρόβροτος, ὅς δ' ὅτε οὐκ ἦν. φάσκειν ὅτ' ἦν ὄψου, οὐκ ἂν ἐν ὅτε γν. Καὶ ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα. Αἰ, αἰ, Πυθαγόρης τί τόσον κνώμενος ἐστὶ βλάσθη;